

Interpellation IP 4/2021 rd

Riikka Purra saf m.fl

Interpellation om invandringspolitiken och ekonomin

Till riksdagen

Lagstiftningen om invandring bör minimera de problem och negativa konsekvenser som drabbar det finländska samhället följd av invandringen samt främja endast kontrollerad invandring. Regeringens propositioner om lagstiftning som underlättar migration har en helt motsatt effekt. Regeringens vilja att skapa fler attraktionsfaktorer för den humanitära invandringen och att i den skilja sig från den västeuropeiska linjen främjar okontrollerad invandring och är oacceptabel.

Regeringen är i färd med att underlätta sådan invandring som är skadlig för Finland och medför betydande merkostnader för ekonomin. Den senaste propositionen underlättar familjeåterförening på ett sätt som också Migrationsverket kritiserar. I propositionen slopas inte bara försörjningsvillkoret vid familjeåterförening som inleds av en minderårig person (såsom det är skrivet i regeringsprogrammet), utan också när sådana personer som fått internationellt skydd eller alternativt skydd är anknytningspersoner. Regeringen har sänt tjänstemän till Pakistan för att främja och underlätta också familjeåterförening på plats – regeringen strävar efter att hitta alla tänkbara sätt att underlätta familjeåterförening, som ministern uttrycker det.

Regeringen planerar också en höjning av flyktingkvoten och andra former av lättnader i den humanitära invandringen med betydande ekonomiska och andra konsekvenser. I synnerhet utläningar från länderna i Mellanöstern och Afrika är överrepresenterade i olika former av brottslighet, vilket innebär att en ökad invandring också försvagar säkerheten. Med beaktande av kostnaderna för den humanitära invandringen och utmaningarna när det gäller integration är det bästa sättet att koncentrera resurserna på att lösa kriser och hjälpa människor som behöver hjälp i krisområdenas närområden i deras egna språk- och kulturmiljöer.

Att främja annan migration än arbetskraftsinvandring är ineffektivt och dyrt också med tanke på hjälpen. Det är förmånligare att hjälpa i närområdena, och flyktingskapet bör endast vara tillfälligt och inte syfta till permanent boende som nu.

Vid svagt läge inom de offentliga finanserna i Finland ska resurserna i första hand användas till säkerheten och välfärden för medborgarna i vårt eget land. I stället för att underlätta den humanitära invandringen bör regeringen hitta metoder och koncentrera resurser för att främja invandringen av utbildad utländsk arbetskraft till Finland.

Interpellation IP 4/2021 rd

Familjeåterförening

Finland har sedan tidigare den slappaste modellen för familjeåterförening bland de nordiska länderna. Inget av de tilläggsriterier som EU:s familjeåterföreningsdirektiv tillåter har införts. Genom regeringens nya proposition blir Finland den stat i Västeuropa som bedriver den mest liberala familjeåterföreningspolitiken. Detta är en viktig attraktionsfaktor under alla omständigheter, men i synnerhet om omfattande strömmar av asylsökande sätter sig i rörelse mot Europa. Finlands migrationslagstiftning bör vara i linje med övriga EU-medlemsländer.

Regeringen bedömer lindrandet av kriterierna för familjeåterförening genom att konstatera att snabba familjeåterföreningar stöder integrationen. Det finns dock inga belegg för den integrationsfrämjande effekten av snabba familjeåterföreningar, om man som indikatorer för integrationen beaktar invandrarnas sysselsättningsnivå, beroende av inkomstöverföringar eller utbildningsnivå. Hur integrationen lyckas bör inte bedömas med hjälp av enkäter som mäter invandrarnas tillfredsställelse, utan med hjälp av en faktisk förankring i det finländska samhället.

De finländska myndigheterna har länge satsat på att invandrarna så snabbt som möjligt ska få sin familj in i landet, vilket resulterat i den lägsta sysselsättningen bland invandrare i de nordiska länderna. Regeringen skriver själv, dock förringande, i sin proposition att incitamentet att få arbete i vissa fall kan försämrats, när familjeåterförening inte förutsätter tryggad försörjning och utnyttjandet av utkomststöd således inte utgör något hinder för familjeåterförening.

Familjeåterförening har redan länge varit den främsta migrationsvägen till Finland. Innan coronapandemin började 2019 beviljade Finland redan över 10 000 familjebaserade uppehållstillstånd. Andra partier fördunklar detta faktum genom att hävda att det rör sig om något annat än humanitär eller social invandring i allmänhet. Det handlar emellertid om just den invandring som i genomsnitt orsakar stora kostnader och även andra problem. Med tanke på slutresultatet är det av betydelse om personen har kommit som anknytningsperson eller familjemedlem.

På grund av sina internationella åtaganden har Finland inte kunnat begränsa rätten för personer som fått flyktingstatus att återförening familjen, om detta görs inom tre månader från det att uppehållstillstånd beviljades, men samma begränsning gäller inte andra kategorier. Huvudprincipen ska vara att uppehållstillstånd beviljas på familjegrund, om anknytningspersonen kan påvisa tillräckliga inkomster. I Finland måste man på samma sätt som i Sverige hålla fast vid en tidsgräns på tre månader för dem som fått flyktingstatus, varefter även dessa personer vid familjeåterförening kan förutsättas ha en tillräcklig utkomst och inte avlägsna den, såsom regeringen föreslår.

Den humanitära invandringen bör inte grunda sig på permanent invandring utan på tillfällig invandring. När hemlandet eller en del av det är tillräckligt säkert för en person som beviljats skydd och det inte längre finns grunder för internationellt skydd, ska personen i princip återvända till hemlandet. På motsvarande sätt måste villkoren för erhållande av medborgarskap skärpas avsevärt. En förlängning av villkoret angående boendetid, krav på försörjning samt säkerställande av att personen är oförvitlig och allmänt kan integreras i samhället genom arbete eller studier är nödvändiga krav för att få medborgarskap.

Interpellation IP 4/2021 rd

På samma sätt som i Sverige, Norge och Danmark ska villkoret för familjeåterförening vara att familjen får en tillräckligt stor bostad. Många europeiska länder, såsom Nederländerna, Belgien, Danmark, Norge och Österrike, kräver en minimiålder på 21 eller 24 år för båda parterna som villkor för familjeåterförening av makar och sambor. Denna praxis förebygger i synnerhet tvångsäktenskap bland invandrare, vilket starkt talar för att den bör införas även i Finland.

Kopplingen av rätten till familjeåterförening till en tillräcklig försörjning och andra tilläggs-kriterier som tillåts enligt familjeåterföreningsdirektivet stöder integrationen och minskar kostnaderna för den offentliga sektorn. Invandraren får automatiskt ett incitament att gå vidare på sin integrationsväg, om sysselsättning är en förutsättning för att familjen ska kunna återförenas från ursprungslandet. Invandrarnas familjemedlemmar använder betydligt mer skattefinansierade tjänster än majoritetsbefolkningen och tar emot inkomstöverföringar oftare än majoritetsbefolkningen. Det är därför en ansvarsfull politik att skärpa bestämmelserna om invandring för att den statliga och kommunala ekonomin inte ska belastas för mycket.

I propositionen om underlättande av familjeåterförening lindras dessutom särskilt bestämmelserna om kringgående av bestämmelserna om inresa, om det är fråga om en minderårig person. Migrationsverket misstänker att propositionen ökar ankarbarnsproblemet, det vill säga situationer där det lönar sig att skicka en minderårig ensam från utvandringslandet till Finland. Också finansministeriet framför i sitt utlåtande ekonomisk och budgetpolitisk kritik mot propositionen. Skyddspolisens påpekar i sitt eget utlåtande att de ändringar i utlänningslagen som regeringen föreslår gör det lättare för personer som hotar den nationella säkerheten att komma in i Finland när minderåriga kan fungera som anknytningspersoner.

Regeringens proposition kommer att främja människosmuggling av minderåriga barn, när familjer skickar sina barn på i många avseenden farliga och ofta traumatiserande resor i hopp om familjeåterförening. Genom paragrafen om kringgående av bestämmelserna om inresa har man kunnat ta itu med detta problem och det ligger också i barnets intresse.

Kostnaderna för humanitär invandring

Största delen av kostnaderna för invandring uppstår av utgifter för social trygghet och av socialservice. De direkta kostnaderna, såsom mottagningskostnader eller integration, utgör en bråkdel av detta. Undersökningar som sammanställts av officiellt registermaterial och statistik visar entydigt att humanitär invandring är en mycket betydande kostnad i Finland. Tyvärr är denna fråga fortfarande ett slags tabu i den politiska debatten – till och med i en situation där läget för de offentliga finanserna är så här pass oroväckande.

Statistiska uppgifter visar att jämfört med majoritetsbefolkningen betalar personer från Mellanöstern och dess närområden (inkl. Afghanistan) per år 16 000 euro mindre i skatt än vad de får i inkomstöverföringar och använder offentliga tjänster. Det är uppenbart att en sådan invandring är entydigt negativ med tanke på de offentliga finanserna. Om Finland till exempel tar in 1 000 afghaner i landet (vilket har föreslagits), uppgår deras sammanlagda konsekvenser för de offentliga finanserna i Finland under hela sin livscykel till minst -500 miljoner euro. I och med familjeåterföreningarna kan beloppet öka till en miljard euro.

Interpellation IP 4/2021 rd

De mycket höga kostnaderna orsakas dels av låga sysselsättningsnivåer och löner, dels av tiofaldiga utkomststöd jämfört med majoritetsbefolkningen, även efter en lång vistelse i landet. Den svaga framgången fortsätter också i nästa generation – mer än 50 procent får utkomststöd när de är 20 år. Invandringen belastar i överrepresenterad utsträckning också flera andra skattefinansierade sektorer i samhället, från barnskyddet via polisväsendet till rättsväsendet. Allt detta har en betydande kostnadseffekt.

Den humanitära och sociala invandringen förvärrar i betydande grad hållbarhetsgapet i Finland och ökar skatte- och skuldbördan. Våra begränsade resurser ska riktas till att hjälpa våra egna mindre gynnade och hjälpbehövande.

Ekonomi håller inte

Finlands regering har förbundit sig att öka medlen till utlandet och till världsförbättring, migration, klimatpolitik och olika EU-paket. De offentliga finanserna befinner sig i kris, från staten till kommunerna, och den kortvariga tillväxten kan varken korrigerar de kroniska underskotten eller skuldsättningen. De offentliga finanserna i Finland är inte hållbara, men regeringen tillåter dem att svälla ut ytterligare och ökar skattebetalarnas börda genom sekundära projekt och projekt enligt sin egen ideologi. Systemets hållbarhet hotar att brytas och botten går ur för välfärdssamhällets basfinansiering och tjänster.

I stället för att främja den okontrollerade humanitära invandringen bör regeringen leta efter metoder och koncentrera resurser för att främja invandringen av utbildad utländsk arbetskraft. Regeringen fokuserar i sin invandringspolitik på att öka attraktionsfaktorerna endast i fråga om dem som har det svårt att få sysselsättning och integreras i det finländska samhället.

En ansvarsfull regering skulle i en sådan situation, när coronakrisen precis är på väg att avvärjas, inte vidta några andra åtgärder än sådana som stöder finländarnas omedelbara välfärd och säkerhet samt landets ekonomiska återhämtning. Att påskynda och locka till humanitär och socialt motiverad invandring är oansvarigt och orättvist mot våra egna medborgare och skattebetalare.

Interpellation

Vi godkänner inte en ökning av den okontrollerade invandringen, som är skadlig för Finland, och inte heller de lindringar av invandringspolitiken som regeringen föreslår. Skuldtillväxten, underskottet och andra problem i de offentliga finanserna kräver en noggrann ekonomisk politik där utgiftsposterna ställs i prioriteringsordning. Därför ställer vi en interpellation om invandringspolitiken och ekonomin till regeringen.

Med hänvisning till 43 § i Finlands grundlag framställer vi följande interpellation till den minister som saken gäller:

Varför vill regeringen genomföra en dyr reform av familjeåterföreningarna med lång verkningstid,

Interpellation IP 4/2021 rd

varför vill regeringen att Finland ska vara ett särskilt attraktivt målland för asylsökande i Europa,

varför tänker regeringen förenkla familjeåterföreningarna mer än vad regeringen själv har skrivit in i regeringsprogrammet,

har regeringen vid beredningen av lagstiftning beaktat att underlättad familjeåterförening för minderåriga som beviljats internationellt skydd och sloandet av den anknytande paragrafen om kringgående av inresereglerna mycket sannolikt kommer att öka människosmugglingen av minderåriga och utsätta dem för farliga och traumatiserande resor,

tänker regeringen höja flyktingkvoten och hur mycket,

hur många människor från Afghanistan tas in i landet utanför flyktingkvoten,

hur har regeringen förberett sig på en migrationskris lik den som inträffade 2015, där asylsökande rör sig genom Europa och lämnar in sin ansökan till önskat land, såsom Finland,

varför motiveras propositionen med att den främjar integrationen, även om det inte finns något som helst belägg på detta,

varför ställer regeringen inte hellre integration som ett villkor för familjeåterförening,

varför vill regeringen underlätta den humanitära invandringen i stället för att satsa betydligt mer kostnadseffektivt endast på hjälp i närområdena,

var tänker regeringen ta de tilläggsresurser som behövs,

vilka utgiftsnedskärningar eller skattehöjningar tänker regeringen göra för att täcka de ökande kostnaderna för invandringen,

hur ska den ytterligare försämring av det ekonomiska försörjningskvoten som propositionen medför kompenseras,

anser regeringen att de resurser som används för humanitär invandring inte skulle behövas för att hjälpa de egna medborgarna, till exempel inom social- och hälsovården, förslagsvis för att åtgärda psykiska problem,

varför har regeringen sänt personal från Migrationsverket till Pakistan för att bistå vid familjeåterförening,

hur många nyanlända är regeringen på det hela taget beredd att ta emot,

hur mycket offentliga medel är regeringen beredd att använda per år för humanitär invandring,

Interpellation IP 4/2021 rd

hur tänker regeringen agera när den övre gränsen för antalet anlända har uppnåtts,

hur tänker regeringen bära ansvar för andra ökade problem till följd av propositionen, såsom brottslighet,

varför avser regeringen att lösgöra sig från den allmän europeiska trenden mot en allt stramare invandringspolitik, som till exempel den danska socialdemokratiska regeringens målbild för noll asylsökande, och

vad har regeringen gjort och vad planerar den att göra för att locka utbildad utländsk arbetskraft att flytta hit?

Interpellation IP 4/2021 rd

Helsingfors 7.10.2021

Riikka Purra saf
Sanna Antikainen saf
Juho Eerola saf
Ritva Elomaa saf
Jussi Halla-aho saf
Petri Huru saf
Olli Immonen saf
Vilhelm Junnila saf
Kaisa Juuso saf
Arja Juvonen saf
Toimi Kankaanniemi saf
Ari Koponen saf
Jari Koskela saf
Jouni Kotiaho saf
Sheikki Laakso saf
Rami Lehto saf
Mikko Lundén saf
Leena Meri ps
Juha Mäenpää saf
Jani Mäkelä saf
Jukka Mäkynen saf
Veijo Niemi saf
Mika Niikko saf
Tom Packalén saf
Mauri Peltokangas saf
Sakari Puisto saf
Lulu Ranne saf
Mari Rantanen saf
Minna Reijonen saf
Jari Ronkainen saf
Sami Savio saf
Jenna Simula saf
Riikka Slunga-Poutsalo saf
Ville Tavio saf
Sebastian Tynkkynen saf
Veikko Vallin saf
Ville Vähämäki saf
Jussi Wihonen saf
Harry Harkimo liik